

Arrest

**nr. 61 447 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2009 dient de verzoekende partij, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in.

De verzoekende partij dient op 11 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 augustus 2010 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij beslissing van 14 december 2010, met kennisgeving op 4 januari 2011, werd de op 11 mei 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient de

verzoekende partij een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 maart 2011 met nr. 58 553 wordt het beroep verworpen. Ter terechtzitting bevestigen partijen dat zij in kennis zijn gesteld van dit arrest.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 januari 2011 met nr. 55 322 werd de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

Op 3 maart 2011 werd betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (K. G.)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 31 januari 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 17 augustus 2010 van de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. De verzoekende partij stelde tegen de desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 31 januari 2011 met nummer 55 322 weigert de Raad voor Vreemde-

lingenbetwistingen zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister/staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van *“artikel 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 7, 1° van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (Opvangwet) en van het redelijkheidsbeginsel”*, doet geen afbreuk aan de onder het punt 2.1.2. gedane vaststelling.

De redenering dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden omdat de verzoekende partij beroep heeft aangetekend tegen de ongegrondverklaring van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is achterhaald. Immers heeft de Raad het door verzoeker ingediende beroep verworpen bij arrest nr. 58 553 van 25 maart 2011. De verzoekende partij toont derhalve geen belang meer bij haar grief van het eerste middel waarin zij uiteenzet dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden bij gebrek aan een definitieve beslissing betreffende de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts luidt artikel 7, 1° van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen:

“Het recht op de materiële hulp wordt verlengd wanneer de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur zich in een van de volgende situaties bevindt :

1° de vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten en die om gestaafde medische redenen en steunend op een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980, geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd;”

Uit deze bepaling blijkt geenszins dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden zolang er geen definitieve uitspraak bestaat over de aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wel integendeel. Bovendien toont de verzoekende partij niet langer haar belang aan bij deze grief gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 maart 2011 met nr. 58 553.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op het gegeven dat inmiddels uitspraak werd gedaan over de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, daargelaten de vaststelling dat er geen schorsende werking wordt toegekend aan het indienen van dergelijke aanvraag.

2.3. Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN